

I. felvonás

A Tökéletes Bűntény

9. fejezet

Taris Ostroma

Egyetlen óra, mindössze ennyi választja el hőseinket Taris étellel teli világától, de nem csak őket, hisz a Fekete Nap zsoldoseregének egy egész flottája koslat utánuk a tervrajzok reményében. Mostanra már mindent elterveztek hőseink, a legapróbb részletekig kidolgozva támadásuk. Ám még nem sejtik:

Nincs terv, mely felkészíthetné őket az előttük állókra.

- Ezúttal tényleg megcsináljuk – szelte keresztül Selene lány hangja a levegőt, kijelentésként, s bizonytalan kérdésként egyaránt, megtörve a hosszas csendet. Jaris némán rábólintott, megerősítve a teljesen nyilvánvalót. Most már nem fordulhatnak vissza csak úgy, elszalasztva az utolsó esélyüket, s meglehet, ezzel a twi'lek éppúgy tisztában volt, mint bármelyikük, mégis reménykedett valamiben. Egy újabb meglepő fordulatra, egy meghökkentő eseménysorra, mely napokkal, vagy akár hetekkel odázza el az elkerülhetetlent. Ám minden reménye ellenére, már közeleg a vég. Hamarosan eljő a végső ütközet, ahol már minden eldöntetett.

- Nyugi, hamarosan viszont láthatod a testvéredet – próbálta nyugtatni valamelyest a férfi. Az Erő halk sugallatainak köszönhetően tisztán érezte a nő izgalmát, éppen csak az okát nem. Selene nem azért izgult, sőt, reszketett legbelül, mert a bátyjával való találkozását játszotta le újra és újra elméjével. Egy merőben más, számára jóval drámaibb következményekkel kecsegtető szembesítéstől tartott legbelül, mely ellen semmit sem tehetett.

Nem, amíg Sigil életben van, s úgy tűnik, a férfi az öreg kora ellenére is egy jó ideig életben lesz még, s addig könnyű szerrel rúgná fel a fedélzeten tartózkodók megölésére tett bármely kísérletét. Mindennek tetejébe a férfi éppen most toppant be sáros bakancsával a pilótafülkébe, majd torpant meg nem sokkal Shmir mellett. S a nőnek nem kellett az erőhasználók közé tartoznia, hogy tudja: a keserű pillanat, bármily korán is számított rá, mégis hamarabb jött el, mint hitte.

- Nincs testvéred – jelentette ki Sigil a szokásosnál szomorúbb hangnemben, a szíve mélyén érezve, hogy rosszat tesz. Ám legbelül tudván, hogy mindezt a jóért, a többség javáért végzi. Melynek egy Jedi semmiképp sem szabhatja meredek falú gátját. Jaris eleinte úgy tett, mintha nem is hallotta volna az elhangzottakat. Olyan ez, mint amikor az ember megnéz egy fogatversenyt, majd a helyi kávéházban a koréliei sört bőszen szürcsölve, arra lesz figyelmes, hogy a körülötte lévők egytől-egyig egy másik személyt harsognak győztesként, mint akire ő emlékezett.

Egyszóval úgy érezte magát, mintha teljesen hülye lenne.

És annak kell lennie, ha Selene képes volt ily sok nappal és éjen át hazugságaival etetni, úgy, hogy még az Erő segítségével sem sikerült megsejtenie ezt. Ugyanakkor a másik lehetőség szerint, Sigil, az ember, aki csak akkor jelent ki bármit is, ha teljesen biztos igazában, most mégis csak tévedett. Mindkét eshetőség lehetséges, ám mégis lehetetlen, egy bizonyos tekintetben. Ezért is határozta el egy röpke pillanat elteltével, hogy egyszer és mindenkorra végére jár az egésznek.

- Miért ne lenne? Hetek óta meséli róla a történeteket. Elmondta, hol nőttek fel, miként nevelkedtek, még néhány megrázó családi tragédiát is beleértve. Tehát elég meredek lenne, ha mégsem létezne az a bátyus. Szóval, miért is higgyek neked?

- Már korábban is találkoztam Selene-el, és elismerem, hogy én juttattam a birodalmiak karmai közé. Ez egy elég hosszú történet, szóval had térjek a lényegre: azok a mocskok megbízták azzal, hogy megöljön titeket. Neki nincs gazdag testvére Tarison, nem is akar oda menni. Csupán egy rakás birodalmi van ott, aki tapsvihar közepette ad neki egy rakás pénzt a melóért. Az egészben az a legszebb, hogy már rég megtette volna, ha a Myrkr-ön nem keveredek a fedélzetre. Most azért nem meri megtenni, mert fél tőlem, de ha oda érünk és a terv szerint külön vállunk már könnyű dolga lesz a rohamosztagosok támogatása mellett. Ha nem hiszed el, nézz bele az elméjébe, ott már megleled az igazad, eddig is csak azért nem akadtál rá, mert nem is kerested igazán – mikor befejezte mondandóját, mély hallgatás következett, legalábbis egy pillanatig. Selene jól tudta, hogy neki harangoztak, ha Jaris csak egy röpke szempillantásra is belepillant az elméjébe. Tehát ennek mihamarabb az elejét kellett vennie, ehhez pedig egy őszintének ható, elkeseredett lépés szükségeltetett.

- Jaris én nem... ne hallgass rá! Ő az áruló, ő akar megöletni benneteket! Esküszöm... – Fenn azonban már meg sem hallotta ezen szavakat legalábbis nem a saját füleivel. Gondolatainak minden cseppjét a nő tudatára fókuszálta már, tisztán látva annak gondolatait, akárcsak minden egyes szavát. Még azelőtt, hogy elhangozhattak volna, ám nem csak erre volt elég ezen röpke időtartam.

- ...Az életedre – egészítette ki szavait, miközben csak úgy fellángolt az éktelen haragja által táplált tekintete. Nem kellett több számára egy másodperc tört részénél, hogy megismerhesse a tényleges történetet, az valódi igazság minden egyes mozzanatát. – Az ár legyen hát, az életed – azon nyomban előrántotta fényszablyáját, de koránt sem kart lesújtani a twi'lekre. Csupán elrettenteni kívánta.

Az elrettentés, a megfélemlítés azonban egy különös érzélem. Sokaknál előjön élet-halál helyzetekben, mert folyton-folyvást az jár elméjükben, hogy mi mindent veszíthetnek, amennyiben balul sülnek el a történetek. Selene azonban más eset volt, nem csak azért, mert ez átlagember nem gyilkol pénzért, vagy pusztá szórakozásából kifolyóan, hanem azért is, mivel már nincs mit veszítenie.

Még csak nem is gondolkodott, mikor előrántotta fegyverét.

Oly gyorsan kivitelezvén azt, mint még soha életében. A fekete sugárvető rideg csöve még a halálos veszedelemmel kecsegtető fegyver előrántása közben eldördült, Jaris lába felé hasítva az éltető levegőt. Azt a sajnálatos ténytet – bizonyára a pillanat hevének köszönhetően – azonban elfelejtette, hogy a fénykard épp az ilyen helyzetekhez szakosodott fegyver. S annak képzett, tapasztalt forgatója az Erő néma sikolyainak segítségével könnyű szerrel pattinthatja vissza a lövést ellenfelére.

Pechére a nő eddig csak Sigillel találkozott, kiben nagy az Erő, ám akad pár hiányossága a kardforgatás terén, ám Fenn, már merőben más eset. Ő fiatal, edzett, s kardforgatás nagymesterként vált ismerté szerte a Szövetségben. Akkor még könnyű szerrel háráította az ilyesfajta lövéseket, és mivel már visszanyerte régi formáját, ezúttal is könnyű szerrel vitte ezt véghez. Selene nem tehetett mást, csupán dacosan figyelhette, ahogyan a még mindig füstölgő puskacsőből útnak induló lézernyaláb egyenesen a vállán éri, egy csapásra a földre terítve.

A lézer égette seb nem számított súlyos sérülésnek, bár eddig – csodával határos módon – még sosem találták el. Viszont ahhoz épp elegendőnek bizonyult, hogy a meglepetésszerű támadásból lett szökés helyett két, haragosan izzó pengével találja szemben magát a pilótafülke sarkában feküdve.

- Mit gondolsz, öljük meg itt helyben, vagy bízzuk megint a Birodalom kegyeire? – kérdezte a férfi, jóval idősebb társa felé fordítva szemeinek pillantását. Ugyan már nem volt Jedi, ex-Jedi csupán, lelke mélyén mégis azt remélte, hogy Sigil a halál könnyebbik, fénykard által történő módját válassza. Selene valahogy egyikért sem rajongott különösebben. Bár be kellett látnia, megérdemli sorsát, s az már így is évek, jobban mondva egy kerek évtizede kinéz már neki. Elérkezett az elkerülhetetlen.

- Dobjuk ki a légszilipen...

Pendergast számára ez a nap ígérkezett a tökéletesség megtestesítőjének. Mindig is élvezte a maga kis játékait, a folytonos cselszövését, valamint a Fekete Nap által kézhez kapott busás összegeket. Ma pedig eljön az egész kicsúcsosodása, Selene, a nő, kinek félbe törte életét, ma olyasvalamit fog véghezvinni, mely mindkét oldalt segíti, egyaránt. Igaz, azon aprócska tényt elfelejtette említeni neki, miszerint csak akkor folytathatja fejedelmének életét, ha leszámol Drake admirálissal, valamint a 392-es légió valamennyi katonájával, kik elé juttatja majd utolsó küldetése végeztével.

Hiszen ez elvette volna az élvezetet, a történések izgalmát.

Számára nem volt szebb látvány az *twi'lek*ekhez hasonlóan járt delikvensek arcánál, mikor a sikeres küldetés után szembesülnek a biztos halál zord tudatával. Hiszen sikerrel jár Shmir, ebben teljesen biztos volt, tudván, hogy eddig minden egyes alkalommal véghezvitte a megbízatását, bármilyen nehéz is volt az – egyetlen kivétellel, mely még mára sem jutott el árgus füleihez.

Viszont, ezen felül akadt más is, mely ezen jelentéktelen napot oly fontossá emeli. Nem egészen egy órán belül vége szakad a Fekete Nap cselszövéseinek, méghozzá egy jó időre. Ugyanis a bűnszervezet vezetősége fülét-farkát behúzza majd a mai napot követően. Elvégre ezt tenné minden ép eszű ember, amint hírt kap arról a szomorú tényről, miszerint Taris felett Drake admirális tönkrevverte a legnagyobb hadiflottát, melyet valaha is az űr végtelen óceánjára bocsájtottak.

- Meg kell valljam ezredes, ámulok a bátorságán – törte meg a hosszú perceken át tartó csendet az admirális, Pendergast felé fordítva sötétbarna szemeinek szigorú pillantását. – Nem sokan merték volna felvállalni, hogy pénzt fogadtak el a Fekete Naptól, hamis információkért cserébe. Azt ígérve, hogy soha nem látott erejű kalóztámadás várható a mai napon. Remélem tisztában van, hogy nap végén magát vagy admirálisnak szólítják, vagy pedig „*egykori*” Pendergast ezredesnek.

- Igen, uram, teljességgel tisztában vagyok vele. Balgaság lett volna egy ilyen komoly kijelentést tennem az egyik kémem adatai nélkül, melyek alapján egy kisebb hajónaszád hagyta el Jabii mot, egyenesen erre tartva. Az ön helyében én már készíteném is a kitérőt – közölte a férfi teljes magabiztossággal, majd némán figyelte az admirális határozott lépéseit, ahogyan azok a Demolisher hídjának masszív ablakához segítettek. Méghozzá egy legendássá vált csillagrombolóéhoz.

A szálfatermetű admirális némán állt egy ideig, miközben ős haján sorra csurogtak az izzadságcseppek. Sötétkék szemeivel még egyszer felmérte a mellettük sorakozó, hatalmas flotta megannyi hajóját, melyek már hosszú órák óta várták azt a bizonyos flottát. És a sorra sorakozó csillagrombolók, Tartan és Lancer fregattok sokasága közt cikázó TIE elfogó vadászok egy kicsiny köteléke éppen akkor süvített el az űr hidegében a meredten pásztázó tekintete előtt, mikor egy kicsiny hajót látott elősuhanni a mindenségből. Aztán még egyet, s még egyet, melyet egy újabb és egy újabb követett, amikor is egy Keldabe osztályú csatahajó tűnt elő a semmiből, majd még egy, s még egy... egészen míg ellenséges hajók nem fedték a látóteret.

- Megkapja... – közölte az admirális döbbenet, még sosem látott ennyi nem birodalmi hajót. A fiatal tiszt, ki annak idején volt, tán össze is omlott volna a hirtelen vállaira nehezülő tehertől, s nyomban a visszavonulás mellett döntött volna. De sokat változott már azóta, ezért is szólították admirálisnak, mintsem századosnak. Ha az a fiú nem is, ő már biztosan tudta, mit kell tennie, s nem is félt meglépni, mit meg kell. Nyomban a mögötte fekvő állomáshelyeiknél ügködő tisztek sokasága felé eresztette tekintetét, majd szokásos, szúrós, de mégis határozott hangnemében adta ki parancsát: - Teljes tűz, söpörjék el ezeket a mocskokat, egyszer, s mindenkorra!

Sokak úgy vélték, nincs félelmetesebb látvány sok száz kalózhajó együttes tömörülténél, melyek az űr sötétjéből hosszú évek óta először előmerészkedve indítanak támadást egy kolónia ellen. Különösen akkor nem, ha sok száz csillaghajóról van szó melyek közül számos olyan is akad, mely messze túlszárnyalja egy csillagromboló tűzerejét. Ám tévedtek, mindig volt egy nagyobb hal, ezért bármi is táruult az ember kétkedő szemei elé, mindig is volt egy félelmetesebb.

S a Fekete Nap flottája előtt már hosszú órák óta sorakozó, s egyre csak tömörülő birodalmi flotta látványa teljességgel eleget is tett mindennek, hiszen kétszer, ha nem háromszor akkora volt, mint a törvényen kívülieké. Pendergastnak jól jött ugyan a Fekete Nap pénze, ám eljött az idő, hogy végre admirális lehessen. Hamis adatokat küldött a bolygó körül járőröző flotta méretéről, s elhelyezkedéséről egyaránt. Lochus bármennyire is bízott győzelmében, ádáz csapdába küldte az embereit.

S ezen keserű tényre egyikük sem ébredhetett rá, nem, míg túl késő nem lett. A megannyi csillagromboló sorra eldördülő turbólézer ágyinak zöldesen izzó lézernyalábjai láttán kapcsoltak csak a kalózhajók sokaságának kapitányai, hogy esélyünk sincs ekkora túlerővel szemben. És amint visszavonulót fújtak volna a becsapódások által keltett heves rázkódás közepette, ráébredtek a birodalmi flottasorai közt véletlenszerűen elvegyített interdictorok láttán, hogy még csak el sem mehetnek. Egyetlen megoldás maradt hát:

A harc, méghozzá az utolsó leheletükig.

Az immár mindkét irányba hevesen cikázó lézerek, valamint a Fekete Nap hajóinak az esélyek dacára való gyors közeledte méltán jelezte tervüket, miszerint nem hogy alaposan meg akarják nehezíteni a Birodalom dolgát, hanem oly sok hajót akarnak magukkal vinni önmaguk s embereik életét nem kímélve, amennyit csak lehetséges. S miközben az egyik Aggressor osztályú romboló főlövegeinek irtatlan erejű tüzét

zúdította ellenfeleire – melyek első lövése a kiszemelt áldozat pajzsát, a második pedig már magát az ellenséges hajót kívántatott semlegesíteni – a Reaver sebesen suhanó hajóteste tűnt elő masszív páncéllemezei mögül.

- Csak óvatosan! – próbálta figyelmeztetni, óvatosságra inteni Dahn, miközben a pilóta úgy szórakozott a halálos erejű lézerek cikázása közepette, mint még soha életében. Nem volt még ilyen heves csatában, soha, még a Lázadás soraiban sem. Hiszen nekik összesen, ha volt ennyi hajójuk, ezért még csak nem is lehetett ilyen monumentális űrűtközet részese. S meg kell hagyni, alaposan ki is élvezte a pillanatot.

Szinte csak egyik robbanásról a másikra kapta kék szemének döbbs pillantását, egyszer egy birodalmi, másszor egy törvényen kívüli hajó pusztulásából elkapva egy-egy halovány képkockát. A berepülés miatt nem aggódott különösebben, egy ilyen kicsiny, jelentéktelen hajót sosem szúrhatnak ki egy ilyen ádáz űtközetben. Mindössze arra kellett figyelnie, hogy út közben bele ne manőverezze magát valamibe.

És erre különösen, ugyanis a harc szelleme, különös mód, a harcmező létező legforróbb pontjára sodorta, ahol éppen egy Keldabe nyögte utolsó leheletét a roppant hajótestét egyre sorozó rombolóknak köszönhetően. A zöldesen izzó lézernyalábok sorra hasították le páncéllemezeit, szelték keresztül hajótestét, majd kezdték megtörni gerincét. Még az egykori Jedi lovagnak is különös volt szembesülni egy ilyen gigászi csatahajó végével, különösképp annak mikéntjével.

A veszteségek maximalizálásának elve ugyanis még mindig erősen parázslott kapitánya elméjében. S mikor az egyik haragos lézernyaláb oly erővel csapódott az óriás hajtóművei közé, hogy menten letépte róla az egyiket, a megmaradtak ismételen felizzottak. A Fekete Nap délceg bárkája pedig oly méltó módon távozott az „élők” sorából, ahogyan megszületett. Készítőinek minden ellenszenvét és a birodalom iránt érzet gyűlöletét magával hordozva robogott rendületlenül, a leszakadt hajtóműve által széles lángcsóvával övezve, majd vágódott az előtte tornyosuló rombolónak oly iszonyatos erővel, hogy a robbanás tán még a Reavert is odébb lökte. A vakító fényesség, s a narancssárga lángfelhő pedig mindent elnyelt, s csupán egy kósza roncsalom maradt a látási viszonyok helyreálltát követően.

Fenn ugyan ügyes pilótának vélte magát, ám esküdni mert volna rá, hogy a törvényen kívüliek által galád módon elkövetett változtatások nélkül, sosem evickélt volna keresztül a tömérdek, az űrben heves szikrák és parázsló tüzek fényében úszó duracéldarabok örvénylő rengetegén. S ott veszett volna, akár a megannyi lélek.

- Nem rossz – közölte Sigil faarccal, ám legbelül elképedve. Még soha senkit sem látott ilyen ocsmány rengetegen átmenni, persze önmaga kivételével. De azok az idők már elmúltak, remélhetőleg mindörökre. – De nyugi, csak most jön a neheze – elvégre csak most érkeztek a csatamező teljes egészében birodalmiak által fedett részére. Itt már megszűnik a Fekete Nap egyre fogyatkozó hajói által akaratlanul is biztosított fedezet. Hőseink magukra maradnak a TIE vadászgépek rengetegében.

- Azt csak hiszed – nevetett fel a pilóta, miközben egy éles kormánymozdulatot eszközölt az egyik zöldesen izzó lézernyaláb elkerülése érdekében. A halál sebesen izzó áradata közt cikázva rövidesen a Birodalom közismert monstruma, egy

csillagromboló jellegzetes hajóteste rajzolódt ki előtte. A szürkés árnyalatú bárka már az utolsó leheletét nyögte az ádáz lézertűzben. Hiába volt oly sok hajója Drake admirálisnak, nem arathat győzelmet a hön áhitott minimális veszteség mellett, nem ezen a csatamezőn.

S legfőképp nem Taris felett.

A Reaver végsebességének közel háromnegyedével száguldott el a korábban retteggett hajó mellett, mikor egy jókora, vörös találat érte oldalát, egyenesen annak masszív ágyúsorát. A lövegeket, melyek oly sok életet kioltottak már „*tisztogatás*” címen, most iszonyatos erővel szakadtak ki korábbi biztosnak tűnő helyükről, megszámlálhatatlan részre hasadva. Törött lövegcsövek, szürkés duracéldarabok, s izzó páncéllemezfoslányok repdestek mindenfelé, mikor az ex-Jedi kicsiny barkedő áthaladt a már félig roncs hajó meghasadt oldala felett.

Fenn ugyan nem láthatta már a nemes csillaghajó veszét, de biztosra vette, hogy az hamarosan bekövetkezett. A háttér fényei alapján, azon vegyes érzelmekkel teli pillanatban került sor minderre, mikor áthaladtak a következő, meglepően jó állapotban lévő romboló, Drake admirális zászlóshajója felett.

- Ez lenne az a csempészhajó? – harsant fel a csatatér félelmetes ura csalódottan, ám mégis meglepetten, mikor a Reaver fekete hajóteste csupán méterekkel húzott el a hajó hídja felett. Különös belegondolni, hogy egy ilyen apró dologról indult mindez.

- Igen, „*uram*” – felelte Pendergast, a szó különös hangsúlyozásával tetézve a pillanat örömét. A szóéval, melyet már nem kell sokáig használnia, hamarosan ő is admirális lehet. Ki tudja, rá milyen feladatot bíznak majd a moffok, vagy ne adj isten, maga Darth Vader. Ki alatt a szolgálat megtiszteltetés volt ugyan, de rövid életű. – Azt javaslom, fogjuk be a vonósugárral, mielőtt még a felszínre érhetnének.

- Ugyan, had menjen! – legyintett egyet Drake, mintha a világ legostobább tréfáját hallotta volna az imént. *Miért fecsérelnének egy csöpp energiát is egy ilyen kicsiny hajóra, mikor amúgy is a veszükbe mennek?* Arról a helyről, nem hogy néhány ügyes csempész, de még egy komplett hadsereg sem tudná elloponi a tervrajzokat. Mellesleg, legalább jut egy kis szórakozás az odalent lévőeknek is.

- Kapaszkodjatok ott hátul! – figyelmeztette a társait Jaris, miközben örömmel nyugtázta, hogy a hajóra szerelt, önműködő lövegtornyok egy szempillantás alatt szabadultak meg az idő közben rájuk tapadt birodalmi vadászgéptől. Neki már csak a felszín felé lándzsákként suhanó darabjait kellett kikerülnie, ugyanis már átjutottak a blokádon, s alig öt kilométerre jártak a létesítménytől. Sebesen hasítva Taris légkörét.

Eleinte a férfi számos vad, s merész elképzelést dédelgetett magában a helyet illetően, ám azokat mind elvetette, mikor megérkeztek. Meglehetősen ostoba dolognak vélte ennek szöges ellentettjét tenni, tudván, hogy az elé táruló látvány eddig minden egyes alkalommal messze felülmúlta várakozásait.

És csakugyan így lett.

A planétától megszokott nagyvárosok és azoknak az egekig tornyosuló felhőkarcolói helyett a birodalmi kutatóállomás – hol a tervrajzokat mondhatni hét lakat alatt őrizték – egy hatalmas hegy csúcsán tornyosult, hatalmas falakkal

körbevéve. A hely bevehetetlenségét nem az ott állomásozó rohamosztagosok rengetegének, hanem az elérhetetlenségének köszönhette. Ide még egy hadsereg sem tudna feljutni. Nem, ha nincs kéznél egy bátor, a maga nevében már-már tehetséges pilóta, ki fél kézzel véghezviszi a lehetetlent.

A tettet, melynek újonnan az életükre törő társuk is szerves részét képezte. Selene, bár saját elmondása szerint még sosem félt a haláltól, – legalábbis harcközben, hisz táncosként, egy beteg birodalmi tisztától függve már merőben más volt a helyzet – most szinte rettegett. Sigil azonban elállta menekülési útját, megingathatatlan kősziklaként tornyosulva előtte. Tulajdonképpen hagyott, sőt, biztosított számára egy másik kiutat, ám az a biztos halálba vezetett.

- *Végezz vele!* – töltötte be a férfi tudatát a benne lakozó sith hangja, ki mindig felszólalt az ilyesfajta döntések meghozatalakor, akárcsak mindenki, ám nála sokkalta erősebben. Bár az is lehet, épp ugyanolyan erővel, mint bármelyikünkben, csupán a férfi nehezebben mondott ellent. *Vagy mindkettő közre játszana tetteiben?*

- *Sajnálom, de most kénytelen leszel beérni a tudattal, hogy ezt valaki más fogja megtenni* – egyszerűen próbálta lezárni lelkének vitáját, miközben a leszállórampa vezérlőjére koncentrált, s kezdte meg a twi'lek számára végzetes folyamatot az Erő segítségével. A légzsilip is tökéletesen megfelelt volna ezen célra, ám Fenn úgy vélte, így emberségesebb lesz. Oda nem fér volna be mindenki, nem kísérhette volna figyelemmel a teljes legénység, ahogyan a rámpa szép lassan lenyílik, majd Selene tovatűnik a mélységben, mi már csak pillanatok kérdése.

- *Nézzétek, hibáztam. De...* – esedezett az életéért Shmir, kétségbeesetten. Arcán könnyek kígyóztak, halványzöld bőréről szép lassan a földre hullva, hogy újabbak teremhessenek bú áztatta medreikbe. – *Jóvá tudom tenni! Kérlek, bocsássatok meg...* – ám süket fülekre találtak szavai. A megannyi hazugság, valamint az azokba megtévesztésképp csempészett igazságnak köszönhetően már senki sem hitt neki.

A kesergést szinte már örömteli arccal figyelő Ventris sosem bízott benne, de mégis szorongott lelkében. Akárcsak Carlos, bár ő mindig is elkerülte a „*fegyveres incidens*” óta, ám már megszokta, sőt megkedvelte társaságát. Mindannyiuk közül Mira keseredett el a legjobban, kinek hasonlóképp könnyeztek szemei. Nem egy Jedi, s legfőképp nem egy gyermek feladata elkövetni ezt. Viszont legbelül tudta, hogy Selene számára ez a legkegyesebb sors, a hozzá legméltóbb ítélet, mely a saját biztonságuk veszélyeztetése nélkül születhetett.

S a rámpa hamarosan lenyílt, ám a heves szél – a kor törte férfi várakozásainak megfelelően – mégsem ragadta magával a nőt. Ha az utolsó csepp erejével is, de szilajul tartotta magát a helyiségben, élet s halál közt lebegve. Sigil egy kis idegig csak közömbösen figyelte, ahogyan Selene fogát vicsorgatva próbál talpon maradni, majd a megszokott módon, ismét elvetette sötét énje javaslatát.

Sőt, inkább a jó oldal, egy Jedi példáját kívánta tanúsítani. Ők mindig is adtak egy utolsó esélyt, bebeszélve maguknak a kérdéses személy hamis ígéreteit. *Ő miért ne cselekedhetne hasonlóképpen?* Persze az, hogy visszahúzza és a védelmére kel, nem volt megoldás, s nem is képezte az ő stílusát. Egyébként sem tervezett akkora lépést

ezen különös téren, ezért megragadta az egyik sugárvetőt, majd odahajította a twi'leknek. Mindenki szíve megállni látszott egy pillanatra.

A nő, kit ki akartak végezni, kitől becstelenül elfordultak, ki úgy érezte, mintha őt árulták volna el, s nem fordítva, most fegyvert kaphatott kecses kezei közé. Nem értették, miért szánta magát erre az öreg, de már nem is érdekelte őket különösebben. Csupán egyetlen, könnyörtelen kérdés lebegett szemeik előtt:

Kivel végez először a twi'lek?

A meglepő válasz az volt, hogy senkivel. Beletörődött már sorsába, tisztában volt azzal, hogy átverte társait, s mindenért ő tehetett. Nem akart végezni senkivel, de nem is volt rá ideje. Hiszen abban a röpké pillanatban, mikor Selene elkapta a sugárvetőt, Sigil egy szempillantás alatt taszította őt a mélybe egy erőlkéssel.

- Odalent tanyázik a fél Birodalom, ennyit már igazán megérdemelt – oszlatta el társai kétségeit a férfi, tudván, hogy a nő a létesítmény ezen jelentéktelen részére való letaszítása az újonnan – nem sokkal Selene lelepleződése után – szőtt tervük szerves részét képezte. Így nem kellett szétválniuk és kockázatos cselek egész sorát bevetniük a klónok sokasága ellen. A túlélésért küzdő Shmir fogja fedezni őket.

Kinek nincs választása, egyszerűen ledobták a létesítmény ezen, a tervrajzokat tároló termináltól távol eső felén, hogy maga boldoguljon a 392-es légió harcosaival szemben. Teljesen mindegy, hogy mit csinál, még ha azonnal szörnyet is halt érkezésekor, – melyet a nem sokkal ezelőtt hallható puffanás, majd fájdalmas nyekkenés méltán sejtet – mindenki köré fog seregleni. Ráadásul az égből jött jövevény keltette félelemnek köszönhetően a parancsnokok kénytelenek lesznek parancsba adni a környező területek átfésülését, mely több mint elég időre fogja lekötni egy rakás katona figyelmét, mialatt ők a túloldalon szállnak gépükkel.

S véghezviszik a lehetetlent.

Az új romboló alaprajzát őrző, roppant épület úgy magasodott ki a hegyre emelt kisebb erődítményrendszer falai közül, mintha csak a Birodalom mindent elsöprő fölényét próbálná megtestesíteni a Lázadással szemben. Fennt legalábbis ezen érzés fogta el, miközben kis csapatával beviharzott az épületbe a feljűk minden irányból özönlő lézérzárban. Selene bármit is csinált, azt mesteri szinte tette.

Még az örök optimista Ventris is jóval hevesebb ellenállásra számított, csak az oda úton, hát még a főépületbe való belépésekor. Ugyan sokfelől érkeztek feljűk az E-11-es sugárvetők vörös lézerei, csak nagyon kevés, néhol csupán 1-1 rohamosztagos állt azok mögött. S őket könnyű szerrel küldték a másvilágra hőseink fénykardjaik egy kecses mozzanatai, vagy sugárvetőik rideg csöveinek köszönhetően.

Egyedül a terminálhoz vezető folyosón, valamint az azt – nem túl hatékonyan – elrejtő helyiségben tapasztaltak számottevő ellenállást, ahol is egy tucat, állig felfegyverzett rohamosztagos fogadta őket. Sigil és Fenn ösztönösen előre tölt, fénykardjaikkal oltalmazva a többieket, s azonnal megmutatkozott a két férfi közti különbség. Az öreg erélyesen, már szinte nyersen harcolt, mégis mesterien hárítva felé érkező lövéseket, majd könnyű szerrel keresztülhasítva a birodalmiak testét, s végtagjait. Mindebből az ellenfelek elfogytaig leghátul küzdő, társai hátát buzgón

fedező Mira, felé fordulva arra következett, hogy ez az ember oly régóta letért a jó útról, hogy már nem is lehetne méltó mestere.

Ennek tudatában, már örömmel nyugtázta magában a tényt, hogy aznap Sigil nemet mondott, megóvva őt egy nagyon rossznak ígérkező döntéstől. Magára a képzésre egyre inkább formaságként, a lovaggá válása szentesítéseképp tekintett.

Ha nem is verte vissza az ellenség tüzét oly precízen, mint a másik két kardforgató, valamint technikája is jóval kiforrottabb még az övékhez képest, de már küzdött úgy, mint egy lovag. Ezt bizton érezte, ám még nem látta be, hogy a „lovag” cím szükségtelen. Jaris rég kibújt már alóla, de mégis sokkal jobban küzdött nála – bár meg kell hagyni, bármennyire is távolodott el a világos oldaltól, mesterei bölcs tanításai még nagyon is parázslottak elméjében. Ennek értelmében kardmozdulatai is immár kecsesek, könnyedek voltak, akár egy Jedié. S a harc ezen műnemében még tán Sigilt is megszégyenítette. Persze könnyű felülkerekedni egy öregemberen.

Csak ismerte volna őt a harmincas éveiben...

- Ennyi? – csodálkozott el Fenn, amint az utolsó birodalmi katonát is felnyársalta vörösösen izzó fényszablyájának halálos pengéjével. Oly sok kerülőút és izgalom, megannyi fájdalmas döntés és kételye közepetten esélylatolgatás után, ezen küldetés egy átlagos csempésmelónál sem tartogatott nagyobb kihívást.

- Ennyi – vágta rá a kor törte férfi határozottan, miközben a köpenyének vastag ujjával letörölte a homlokáról csörgedező izzadságcseppeket. – Mindössze az odafent küzdő katonák és zsoldosok százezreibe, egy kétségbeesésében cselekvő társunk, és egy rakás rohamosztagos életébe került idejutnunk. Ez még sok is, ha engem kérdezel – ekkor Mira felé emelte tekintetét, ki ismét ügködött valamin.

Éppenséggel a szerkezeti leírásban megjelölt terminál felett tornyosult már kis testével, kíváncsian betörve a Birodalom által szinte már keservesen őrzött rendszerbe. Kis kutakodás, s megannyi, végtelennek tűnő másodperc után megtalálta, amit keresett. Eleinte elképedve bámulta a szemei előtt kirajzolódó csillaghajót, majd még inkább ledöbben a felépítésére vonatkozó adatokra pillantva.

- Mutasd már! – türelmetlenkedett Leana, nem túl finoman a lány tudtára adva, hogy mindeddig egyedül nézegette a hajómodellt. A terminál keskeny kijelzőjén nem nézhette meg mindenki a hajót, legalábbis nem egyidejűleg. Ezért Mira, az őket egy nagy rakás pénz reményében idecsalogató személy várakozásaival ellentétben, nem odébb lépett a termináltól, hanem nemes egyszerűséggel lenyomott egy kicsiny, jelentéktelennek tűnő gombot. A holografikus kivetítő aktiválásáért felelős kapcsolót.

A roppant csillagromboló hajótteste közvetlenül az orruk előtt rajzolódott ki, alig ötven centiméteresre kicsinyítve. Ám már a cirkáló pusztá felépítésén, valamint a hologram részletességén is látszott, hogy ez a monstrum jóval nagyobb egy csillagrombolónál. A mellékelt adatokból pedig az is kiderült, mennyivel. A maga, közel hét és fél kilométeres hosszával ez a szörnyeteg nem a közönséges rombolók, hanem a szuper csillagrombolók legújabb változatát képviselte.

Az újgenerációs szörnyetegen a szó szoros értelmében minden helyet kapott, mitől egy hadvezér valaha is retteghetett. Nehéz turbólézer ágyúk sokaságával, hangárok rengetegével rendelkezett, sőt, még a gravitációs kutak generálására alkalmas szerkezetek is helyet kaptak hajótestén. Ez nem egy átlagos birodalmi hajó volt, melyet a tisztek csak „az új romboló”-ként emlegettek. Ez a hajó maga volt a halál, a félelem, s az elnyomás megtestesítője, egyaránt.

- Ventris, nem szívesen mondom, de téged hülyére vettek – jelentette ki Jaris néhány döbönt pillanat elteltével. A lány pedig bármennyire is ellenezte az ilyesfajta sérelmeket, csak némán bólogatott egy ideig döbbenetében.

- De még mennyire... – hagyta el végül ajkait, ám még mindig akadt, kinek nem esett le a párbeszéd lényege. S csak értetlenül sodorták az események.

- Ez a hajó, sokkal, de sokkal többet ér háromszázezernél.

- Bárki máshoz visszük, milliókat kapunk érte – tette hozzá Mira, majd meglepte a tény, hogy egyedül ő vette észre: már rég visszaérhettek volna, ha nem kezdik el meredten bámulni, csodálni a roppant hajótestet. – De ahhoz ki is kell jutnunk innen, szóval töltsük le a terveket, aztán húzzunk innen, mielőtt... – ekkor ismételt felnyíltak a helyiségbe vezető ajtók, sor került a legrosszabb eshetőségre.

Nem azért jutottak be ily könnyedén, átmasírozva a 392-es légió ritkásan felálló rohamosztagosain, mert Selene olyan jól boldogult a másik oldalon. A létesítmény védelmét felügyelő tiszt egyszerűen csak kevesebbnek találta a támadók esélyeit, ha belülről ki, s nem kívülről be akarnak haladni. S most olyan sok klón özönlött be a szándékosan kicsiny, félre eső helyiség látszatát keltő szobába, hogy hőseink fejében meg sem fordulhatott az ellenállás gondolata. Öten nem tarthatnak ki a feljükk csatarendben csörtető, közel három tucat rohamosztagos ellen, kiket már százak követtek, kígyózó sorokban masírozva a roppant épületbe.

- Dobják el a fegyvereiket, akkor nem esik bántódásuk! – harsogta az előttük álló rohamosztagosok egyike, hőseink felé fordítva fehér sisakja alatt megbúvó tekintetét. Jaris képtelen volt mást tenni, mint jelt adni a birodalmi szavának megfogadására. Egyedül még harcolt volna, hősi halált halva a csatamezőn, ám ezt nem tehette meg, nem jelen helyzetében. *Hiszen hogyan erőltethetné rá saját végakarátát másokra, kik tán másképp vélekednek?* Egyszerűen nem akart társai ideje koránt történő halálát okozni döntésével, különösen Miráét nem. Ám az életben semmi sem tökéletes.

- Tűz! – kiáltotta a klón, amint hőseink letették a fegyvereiket. *Ezek betörték egy birodalmi állomásba és azt várják, hogy megkíméljük őket?*